

EL DESMANEGAT

Jo soc molt desmanegat i, de vegades, duc les butxaques foradades. Pel forat de les butxaques, hi perdo el tabac i els llumins, els mocadors nets, els calés, el temps i fins i tot la paciència.

Un dia, doncs, vaig perdre la paciència pel forat de les butxaques i no hi havia manera de trobar-la enlloc, per més que m'hi fixava. Em vaig treure els pantalons, molt enfadat amb el meu desmanegament, i vaig posar el cap dins la butxaca. Al fons, és clar, s'hi veia el forat. I, pel forat, hi vaig veure el món. Va ser així com, per primera vegada, vaig veure el món per un forat.

Era un món ple de mànecs. Mànecs de totes mides, formes i colors. Com si jo fos una sargantana,

em vaig escórrer pel forat de la butxaca dels meus pantalons i vaig entrar en el món manegat. Cerca-va el meu mànec, però n'hi havia tants que no hi havia manera de trobar el meu, el que anava a la mida del meu enteniment. I és que, com que jo tinc un enteniment petit, tots m'eren grossos, no m'entraven al cap. Estava enfurismat. I amb tant de batibull vaig perdre també l'esperança.

—Només em faltava això! —vaig exclamar-me, desesperat.

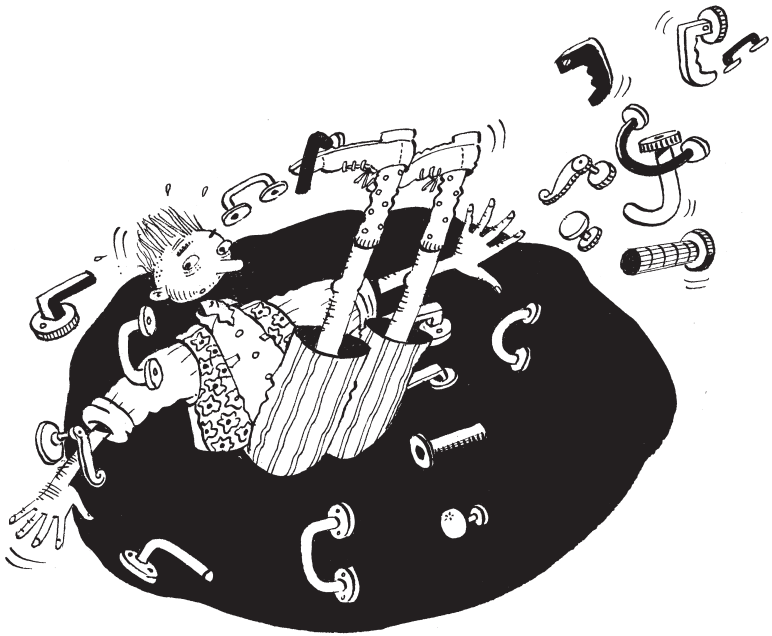
Però l'esperança era més fàcil de trobar perquè era de color verd fluorescent i es veia d'una hora lluny. Per això, perquè es veia d'una hora lluny, la vaig trobar, entortolligada amb un mànec ratllat de groc i vermell com la bandera catalana. Em vaig posar l'esperança entre pit i coll i ja em vaig trobar més bé.

Després vaig emprovar-me el mànec barrat de groc i vermell i va resultar que també m'anava bé: ja havia trobat el meu mànec: ja no era un desmanegat.

Vaig voler sortir del món que hi havia al fons del forat de les butxaques dels meus pantalons, però amb el mànec i l'esperança posats resultava que no podia passar. No m'hi vaig capficar gaire, però. Amb el mànec vaig fer el forat més gros i vaig sortir al món de sempre, al dels autobusos, guàrdies i fàbriques que fumegen: aquest on vivim tots, dia rere dia.

L'esperança se'm va tornar de color catxutxa (que, per cert, no és un color gaire bonic) i el mànec se'm va estellar. Però servo l'esperança, encara que hagi canviat de color, i duc el mànec posat tot i que se m'hagi estellat. Val més així.

I m'he sargit el fons de les butxaques per no perdre mai més les coses. La paciència em va tornar un dia d'abril que feia un bon sol i jo prenia la fresca sota un cirerer florit. De tant en tant se'm perd. Però torna. I així vaig passant la vida.

Fins i tot a mi em va sorprendre la història que acabava d'explicar. Jo soc molt desmanegat, però una cosa és ser desorganitzat i poc endreçat, i una altra la delirant història fantàstica que acabava d'encolomar a aquella pobra canalla. Ells, però, semblaven haver escoltat els meus desvaris amb una gran satisfacció. I la mestra també. Fos com fos, no vaig pas poder entretenir-me en la meva perplexitat. Un altre alumne s'havia alçat i em feia una altra pregunta desconcertant:

—Has tingut mai una tristesa grossa, grossa?

—Sí, moltes vegades he estat trist... —vaig contestar.

—No. Jo parlo d'una tristesa grossa, molt grossa.

I llavors em va tornar a passar. Sense saber com, em va venir al cap una resposta en forma d'història.

—Jo, per sort, no n'he tingut mai, de tristeses grossíssimes, però sé el cas d'una persona que sí...

—Explica-la, explica-la! —van fer tots.

I, és clar, la vaig haver d'explicar.